

Att de civila embetsmännens uniformer afskaffas och ett enkelt igenkänningstecken begagnas af embetsmännen vid deras tjenstgöring.

Om remiss till Utskott anhålles.

Stockholm den 28 Januari 1871.

Jöns Pehrsson,

från Kronobergs län.

N:o 86.

Af Herr **Jonas Jonasson** från Calmar län: *Om ändring i Kongl. kungörelsen den 21 Maj 1869, om villkoren för försäljning af bränvin och andra brända eller destillerade spirituösa drycker.*

Redan vid en föregående riksdag väckte jag motion med förslag om förhöjning i straffet för oloflig försäljning af bränvin, och derefter hafva flera motioner i samma syfte blifvit väckta; men på anförda, fast måhända något svaga grunder hafva dessa motioner icke vunnit Riksdagens bifall. Kommunalstyrelserna ega att bestämma ordningsstadgar, enligt lag; men i afseende på lönkrögeriet sträcker sig icke deras befogenhet. Emellertid hafva åtskilliga kommuner ansträngt alla möjliga krafter för att förekomma dylika skadenästen. I en kommun, hvarest befunnos sexton lönkrögare, beslöts, att af kommunens gemensamma kassa betala alla parter och vittnen, hvilka, i brist af bevisning, möjligen kunde blifva tilldömda rättegångs- och resekostnader samt fem riksdaler till den, som bevisligen för kommunalnämnden anmäler dessa lagbrytare. Man har ock gjort försök, att genom lärare och andra framstående personer, medelst humana tillrättavisningar, öfvertyga lönkrögarna om deras skadliga handtering, men fått och får nästan af alla detta svar: "Det är lättare än att arbeta, och några dagars fängelse kan man ha för sitt nöje." Då således kommunerna göra allt hvad de förmå för att förekomma allt ondt ibland befolkningen, som framkallar mera demoraliskt leverne, än som på en gång kan beskrifvas, manne det då icke ligger på lagstiftarens ansvar, om detta skall fortfara? Enär i landsorterna hållas ting endast tre gånger om året, kan mannen drifva rörelsen ett à två år innan

han blir dömd; slutligen fortsättes rörelsen af hustrun en dylik tid och vidare af barnen, hvarföre en sådan rörelse drifves i tiotal af år, och den brottslige har då endast 9 dagars, och om det sker å sön- och helgedag 11 dagars fängelse vid vatten och bröd, och med så lindriga straffbestämmelser tillväxa dessa för folket så skadliga nästen med hvarje år. Utom de många brott, som lönkrögeriet alstrar, lägger den fattige arbetaren icke allena sin daglön till sista skärften utan förslappar helsa och krafter, hvarigenom han i förtid blifver fattigvården till last; och om hustru och barn vid mannens ankomst från krogen icke ega en beta bröd, händer icke sällan att de också måste fly från huset. Allt detta kan aldrig förekommas utan genom förhöjda straffbestämmelser.

Jag får derföre vördsamt föreslå,

att Riksdagen måtte hos Kongl. Maj:t i underdånighet anhålla, att så väl 41 § i nu gällande Kongl. förordningen om vilkoren för försäljning af bränvin, eller andra spirituösa drycker, äfvensom öfriga Förordningens §§, hvilka innefatta enahanda straffbestämmelser, måtte få följande förändrade lydelse:

Den, som olofligen försäljer eller utminuterar bränvin eller andra destillerade spirituösa drycker, böter första gången 200 riksdaler, andra gången 400 riksdaler, eller motsvarande fängelse, och tredje eller följande gången från sex månader till ett års straffarbete.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles vördsamt.

Stockholm den 26 Januari 1871.

J. Jonasson,
från Calmar län.

N:o 87.

Af Herr **Jonas Jonasson** från Calmar län: *Om ändring i hvad Konkurslagen af den 18 September 1862 stadgar rörande Rättens ombudsman.*

Ehuru så väl jag som andra representanter vid flera riksdagar väckt motioner angående borgenärers i konkursbo fria rätt att sjelfva besluta om